

Лев біле мырнеэшқа

Бір қада лев утуп чыътарда, оңнуң ақсыңа мырнеэшқа кіре берген. Лев оттунғаш, ону чиксеи берген.

Мырнеэшқа үптэп кіре берген:

– Мені чивейн һарамсып көрүңер! Бір шағда мен тэ сәә дуза болыр мен!

– Сен мәә дуза болыр мен дәән сен бе? – дәәш, шеф шоғлап қаққырғаш, ону ыдывытқан.

Ол соң бір қаъш һүн эъртэ берген соонда, аңшылар ол левты туътуп алғаш, нёон бағ бле нешқа чыъпшыры шарып қааннар.

Мырнеэшқа левтын арылаарын дыңнааш, сунуп келгеш, ол бағны үзе һемиривіткен.

Лев боъштуна бәәриндэ, мырнеэшқа оңға мыньца соодаан:

– Қаньцааңаш сен мені шөлап қаққырған сен? Мен чараш та болса, дуза болыр чүме дәп көрдүң бе? – дәән.